

Louisának aznap éjjel nem jött álom a szemére. Halkan járkált a lakásban fel-alá, lement a hallba, ott üldögélt a sötétben órákig. Hajnal felé már éppen elbóbiskolt volna, mikor apró fülecskék árnyjátékára figyelt fel kint, az üvegajtó mögött. Azonnal felugrott, és kinyitotta az ajtót. Egy lompos, kormos, tépett bundájú macska osont be rajta, majd durcásan elfoglalta helyét a kanapén. Louisa sokáig nézegette, mire felismerte, hogy ez – „az” a macska – de hogy néz ki szegény! Szőre foltokban hiányos, fekete-vörös piszok borítja mindenhol a bundáját. Kiszaladt a konyhába, tejet melegített, majd a macska elé tette a kis tálkát. Az úgy lefetyelte, mintha sohasem akarná abbahagyni, mohóságában szanaszét fröcskölte a tejet a konyhakövön. Louisa aztán fölvette, becézgette, kényeztette, és hogy Edward észre ne vegye, hogy ismét megjelent a macska, felvitte és bezárta az egyik vendégszobába. Reggel alig várta, hogy férje végre felkeljen és ismét kivonuljon a kertbe. Az étkezés alatt egyikük sem szólt, mindketten tartottak attól, hogy szóba kerül a macska. Szerencsére napsütéses, csalogatóan jó idő volt, így a maradék teát felhörpintve Edward felállt, és elindult lefelé a hosszú lejtő aljához újabb adagot gyűjteni a száraz ágakból. Még félúton sem járt, Louisa már rohant a vendégszobába a macskához. Az ott trónolt a komód tetején, és a felette lévő képet bámulta.

Egy korai Cézanne vázlat volt, Edward nénikéjétől kapták még annak idején nászajándékba. Louisa levitte a macskát a hallba, a zongora mellé ültette, és halkán, óvatosan ütve le a billentyűket, elkezdett játszani. Várakozása ellenére azonban ez nem okozott kitörő lelkesedést a cicának, az

nyújtózott egyet, felpattant majd visszazaladt a vendégszobába elfoglalni korábbi helyét a kép alatt, és a nap további részében nem tágitott onnan. A komód tetején volt Louisa doboza, a maradék a kötőfonalat tartotta benne, a macska most annak közepébe telepedett, és semmi hajlandóságot nem mutatott a helyváltoztatásra. – Ez hihetetlen – értetlenkedett Louisa – Lehet, hogy mégsem Liszt, hanem Cézanne reinkarnációja lenne? Ennek utána kell járnom! Még délelőtt elment és nagy halom könyvvel, albumokkal tért haza, majd belemerült tanulmányozásukba, olyannyira, hogy csak délben kapott észbe, hogy nem készítette el az ebédet. Szerencsére maradt valami az előző napi vacsorából, azt gyorsan megmelegítette, azzal várta Edwardot. A férfi nem volt elragadtatva a maradéktól, elégedetlenül hümmögött evés közben, de nem bánta, mert legalább nem hozta szóba az asszony a macskát. Louisa a délután folyamán ismét megpróbálkozott a zenével, de a macska minduntalan visszazökött a Cézanne kép alá, így az asszony szentül meg volt győződve arról., hogy mégis inkább a nagy festő tisztelte meg otthonukat a macska képében.

Lesétált a férjéhez a kert végébe, odaállt mellé, tipródott egy kicsit, aztán kibukott belőle:

– Az a macska valóban nem biztos, hogy Liszt szelleme.

– Na végre, hogy megjött a jobbik eszed! Én megmondtam, hogy az csak egy oktalan állat, semmi több! Még jó, hogy végleg elment. Nem jártatod megint az eszedet mindenféle ostobaságon! Louisa nem tudott mit mondani erre. Hogyan is mondhatná ezek után, hogy a macska bent van a házban, szerinte egy nagy festő szellemében. Összefogott pár gallyat, mintha segíteni

akarna Edwardnak, de egészen máshol járt az esze.

Ekkor megjelent a macska a kerti úton, és egyenesen feléjük tartott. Louisa még reménykedett, hogy férje nem veszi észre, de az állat tántoríthatatlanul jött feléjük és odaérve az asszony lábához kuporodott.

Edward észrevette:

– Mi az ördög!...Ez meg hogy kerül ide! Louisa lehajolt, megsimogatta a macskát, és így szólt:

– Edward én belátom, hogy nagyot tévedtem, azt hiszem, hogy Ő inkább Cézanne reinkarnációja. Csacsogott még az asszony a csodálatos egybeesésekről, de a férfi már nem hallotta. Gondolataiba mélyedve piszkálgatta a gereblyével az ágakat és csak egy gondolat uralta elméjét: – A macskáknak kilenc életük van. De vajon Louisának.....?